

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Pe pošti prejemanj velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemanj velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke veljajo 7 kr.
Marečnine prejema upravništvo (administracija) in ekspedicijska, Semeniške ulice št. 2, II., 28.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja tristoletna peti-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr. če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izvenredne nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 132.

V Ljubljani, v četrtek 12. junija 1890.

Letnik XVIII.

Svojim somišljenikom.

Odbor političnega „Slovenskega društva“ v Mariboru priporoča, naj volilci kmečkih občin dne 27. t. m. soglasno volijo v deželni zbor naslednje p. n. gg. kandidate, ki so:

I. Volilni okraj Maribor (Sl. Bistrica in Št. Lenart.)

a) **Dr. Frančišek Rađaj**, c. kr. notar in posestnik, bivši deželni poslanec in dež. glavarja namestnik

b) **Frančišek Robič**, c. kr. okr. šolski nadzornik.

II. Volilni okraj Celje (Vransko, Gor. Grad, Šmarje, Laško in Konjice.)

a) **Miha Vošnjak**, posestnik, predsednik „Južnoštajerske branilnice“, državni poslanec in bivši deželni poslanec

b) **Dr. Josip Sernec**, posestnik, odvetnik, načelnik okr. zastopu celjskemu, bivši deželni poslanec.

III. Volilni okraj Ljutomer (Ormož, Gor. Radgona.)

Dr. Ivan Dečko, odvetniški koncipijent, ud okr. zastopa celjskega.

IV. Volilni okraj Ptuj (Rogatec.)

Dr. Frančišek Jurtela, posestnik, načelnik okr. zastopu ptujskemu, bivši deželni poslanec.

V. Volilni okraj Brežice (Kozje, Sevnica.)

Josip Jerman, ces. svetovalec, bivši deželni poslanec.

VI. Volilni okraj Sl. Gradec (Šoštanj, Marenberg.)

Dr. Josip Šuc, duhovni svetovalec, nadžupnik in dekan, bivši deželni poslanec.

Maribor, dne 9. junija 1890.

Odbor „Slovenskega društva“

Rojaki! Slovenci!

Zadnji „Mir“ je objavil naslednji volilni oklic: Volitve za deželni zbor so tukaj! V kratkem, morda še ta mesec, bode po raznih občinah volili

volilne može, kateri pojdejo potem ob svojem času v Velikovec, ali Celovec, ali Beljak, ali Št. Mohor poslance voliti.

Kaj vam hočemo novega povedati o imenitnosti volitev, kar vam nismo že večkrat na srce pokladali? V kratkem bote z lece slišali pastirski list vseh avstrijskih škofov, katerega smo priložili današnji številki „Mira“ in katerega vam priporočamo v vestni preudarek. V tem listu lahko berete, kako imenitna reč in kako potrebna nam je verska, katoliška šola. To pa bomo le tedaj dosegli, če bomo katoliške može za poslance volili. Zato nas škofje, naši cerkveni poglavarji, ki smo jim pokorščino v verskih rečeh dolžni, proti koncu tega pastirskega lista opominjajo, naj si vsi prizadevamo, da si izvolimo katoliške može za poslance. Vsi tisti Slovenci torej, ki volijo na liberalno stran, se zoperstavljajo svojemu škofu, se zoperstavljajo svoji dušni materi, katoliški cerkvi; kajti posebno nemško-liberalci so že večkrat in pri vsaki priložnosti izrekli in še pravijo, da nočejo nič slišati o verski, katoliški šoli.

Pa tudi kot Slovenci morate voliti z našo slovensko-katoliško stranko! Ona se poteguje za vas, brani sv. vero, ob enem pa tudi vaše pristne narodne pravice proti domačim in zunanjim nasprotnikom, ki vam še tega ne privoščijo, da bi se vi čutili in živeli v svojej lastnej domovini kot Slovenci! Koroška dežela — starodavna lepa naša domovina — je bila nekdanj čisto slovenska. Blizu Gospe svete vidite pod milim nebom spomenik, na katerem so koroški vojvode še pred štiri sto leti v slovenskem jeziku morali prisegati, da bodo branili sv. vero, sodili pravico itd. In dandanes nas je le še tretjina Slovencev na Koroškem, in kako se ravna s to domačo manjšino v šolah, pri uradnih, v deželnem zboru itd.? Poglejte okoli sebe po drugih deželah! Povsodi vidimo, da Slovani stopajo na dan in si zmirom več veljave pridobivajo;

samo na Koroškem naj bi bil Slovenec zaničevan in za malovrednega spoznan, in ne bi smel za-se terjati narodnih pravic, ki mu gredo po božjej in državnej postavi? Koroška — nekdanj zibelj in središče slovenskega národa — naj bi slovenščini bila grob?? Zakaj pa? Ali koroški Slovenci ne plačujemo davkov, kakor Nemci, ali ne dajemo svojih sinov v vojake, primeroma več kakor Nemci? Pri enakih bremenih morajo biti tudi nam enake pravice!

Ali mar liberalci tako dobro gospodarijo, da bi jih morali zavolj gospodarstva voliti? Kdo je naredil tisto ostro gozdno postavbo, če ne liberalci? Ali se ni pod liberalno vladno naložil davek na domačo slovensko pijačo, na koritnjak, tako da so morali kmetje kuhanje koritnjaka čisto popustiti? Ali ne rastejo deželne doklade od leta do leta? Največ denarja se potroši za šole; in kakošne imamo šole? Ali vam pomagajo izrežati vaše otroke v krščanskem duhu in v strahu božjem? Ali se poučuje v njih vaša mladina na podlagi materinega jezika? Osem let se trpinčijo vaši otroci s samo nemščino, pa še tiste se ne naučijo, toliko manj pa kaj drugega, ker nemškega pouka ne razumejo. Tako vravnane šole so mučilnice za slovenske otroke, a ne učilnice. Ali je bilo treba par milijonov v Dravo vreči za tiste stavbe, ki večjidel ne bodo nič pomagale? Kako huda plačila imajo zdaj tisti ubogi posestniki, ki so blizu Drave in Zile, in dostikrat še pravijo, da jim vodne stavbe več škodujejo, kakor koristijo! Tako je gospodarstvo liberalcev v deželnem zboru! Dobro bi bilo, da spravimo vsaj nekaj naših mož v deželni zbor, da bi liberalcem na prste gledali in jim povedali, kaj ljudstvo želi in kje ga čevlji žuli! Zato pa bodite vsi na mestu, ne pustite se preslepiti s sladkimi besedami in praznimi obljubami, ampak zvesto se držite nas, vaših pravih prijateljev, — slovensko-katoliške stranke!

LISTEK.

Izpovedanja bivšega prostomisleca.

(Spisal Leo Taxil. Iz francoščine preložil Martin Žiltnir.)

(Dalje.)

Vsled izpahnenja iz lige sem dobil nekaj pisem od ligarjev. Veliko jih je reklo, da me obžalujejo. Trije ali štirje so me psovali. Prostomiselska gropa, ki se je vedno zanimala za moj boj proti veri, je pisala moji ženi, da bi jej naznanila red življenja, kateremu bi se imel podvreči; ker po njenih mislih sem očitno blazen; celó svoje posestvo na kmetih mi je ponudila za bivališče, da bi imel popoln mir.

Dobil sem pa od druge strani srečovoščilno pismo od tajnika antiklerikalne zadruge, skupine toulonskega prostomiselskega. Tudi on je očel odprl nekaj časa pred menoj. Bil je zelo strpljiv človek. Ko njegova žena nevarno zbolila, prosil, da bi bila prevedena s sv. zakramenti, in spoštuječ to poslednjo voljo pošlje po duhovna. Dragi mrlič je bil potem cerkveno pokopan.

To obnašanje, tako pravilno mu je prineslo trpká očitanja od toulonskih ligarjev, ki so hoteli,

da bi prostomiselski mož zabranil ženi umreti v njeni veri. Tajnik antiklerikalne unije je vsled tega podal odpoved; nestrpnost njegovih tovarišev ga je razsvetlila. Sedaj je odkritosrčen spreobrnjenec, katoličan, poln gorečnosti; njegova vrnitev k Bogu je bila posebno goreča.

Dan po glasoviti seji, ko sem stal v boju osebno pred svojimi nekdanjimi tovariši brezbožnosti, obišče me eden izmed prvih vrednikov londonskih „Catholic Times“; ko sva dolgo časa se pogovarjala, predlaga mi, predstaviti se msgr. di Rende, nunciju sv. stola v Parizu. Rad sprejemem ponudbo, preveč češčen, da bi bil sprejet jaz nevrednež od zastopnika papeževega.

Msgr. di Rende je bil poln dobrote. Z izbrano milobo me popraša o mojih otroških letih; kar ga je najbolj zanimalo, je bilo vedeti, v kakih okoliščinah sem se ločil od cerkve; ležeče mu je bilo na tem, da bi vedel za odločilni vzrok moje nevere. Nisem mu nič prikril. Ko sem omenil svoj zapor v Mettrayu, ni se mogel zdržati, da bi ne rekel:

„Ubogi otrok! ubogi otrok!... Vam se ni prilegala ostra vlada, to že vidim. Vsaj okoristite se s svojo skušnjo; in ker Vaše spreobrnjenje jezi osebe, ki so Vam najbliže, bodite jim boljši kakor kdaj!“

Razložim msgr. di Rende svoje načrte.

„Kaj mislite storiti?“ me je poprašal.

„Moj dom“, mu odgovorim, „je postal bivališče najsilovitejšega razpora; popolnoma sem prišel ob upanje. Ločila se bova, jaz in moja žena radovoljno. Jaz se želim zgubiti. Šel bom končat svoje žalostno življenje v kak samostan, da bom molil in delal pokoro do smrti. Eden mojih lyonskih prijateljev išče ta trenutek za-me kak prostor pri kartuzijanih.“

Nuncij mi odsvetuje ta načrt.

„Ne dajte se vleči“, mi reče, „po nepremišljenem sklepu, zaradi česar bi se morda pozneje kesali. Mislim, da nekoliko samote bi Vam ta trenutek koristilo, pa kratek čas, čas potreben, da si mir dobite za dušo. Pretežavno bi bilo v stanu, v kakršnem ste zdaj, odločilne sklepe storiti. Pa tudi nimate pravice ločiti se od svoje male družine. Vi ste prinesli nevero v svojo hišo; če prenašate danes brezbožnost, bode delali pravo pokoro... In zakaj bi Bog, ki je bil tako usmiljen do Vas, ne odprl kdaj oči tem, ki so Vam dragi, kakor jih je Vam odprl?... Molite, molite; bodite dober, ljubeč, potrpežljiv; ljubite svojo družino prav iz srca; Vaša žena in Vaši otroci bodo poslednjič sprevideli, da jim cerkev ni vzela koščka Vaše ljubezni, in z božjo pomočjo ta poskušnja, ki je pravična in zaslužena, ne bo vedno trajala.“

Zaupnim možem, potem vsem udom našega političnega društva in vsem drugim rodoljubom pa priporočamo nujno in toplo: Skličite v vsaki občini slovenske volilce te občine na pogovor, to je vam, kedar so nove volitve že razpisane, po postavi dovoljeno, ne da bi morali za to še-le prositi. Posvetujte se, katere može bi postavili za volilne može, in kedar ste jih zbrali, napišite njih imena na listke in te liste delite vsem volilcem, katerim morate povedati, da naj vsak s tem listkom gotovo pride k volitvi na določeni dan.

Posebno delavnost priporočamo rodoljubom v podjurski dolini; kajti tam imamo upanje do zmage, in velika sramota bi bila za nas, ko bi tam propali, ker bi Slovenci potem v deželnem zboru ne imeli nobenega poslanca! Nasprotniki delajo na vse kripelje; oni bi nas radi pogazili in veselja bi skakali in vriskali ter bi se že pripravljali na pogreb slovenščine na Koroškem! Tega veselja jim pa vendar ne smemo napraviti!

Pa tudi po drugih volilnih okrajih moramo pokazati, da smo še tukaj. Le poskusimo povsod svoje moči, da bomo naše volilce navadili na volilni boj, in drugo leto, ko bodo še imenitnejše volitve za državni zbor, bomo imeli vojščake že bolj izurjene in izšolane! Letos bomo spoznali, v katerih krajih smo še slabi, in do drugega leta se to morda popravi. Zato želimo, naj Slovenci povsod v volilni boj stopijo; tudi po tistih krajih, kjer ni še prav upanja do zmage. Ako hočemo kedaj zmagovati, moramo naše mlade čete na volilni boj navaditi!

Sklenemo s prošnjo in molitvijo do pravičnega, vsegamogočnega Boga, naj pravično stvar varuje in blagoslovi!

Iz Hrvatske.

(Izviren dopis.)

Jeden najhujših udarcev za naše občine je nova postava o točarini. Ko se je ta postava kovala v Budimpešti za Ogersko, a ob enem tudi za Hrvatsko, niso imeli naši poslanci poguma, da bi se bili uprli tej postavi, ki se je imela vpeljati tudi na Hrvatskem. Še več. Na samem saboru hrvatskem je bila postava sprejeta, kakor je bila prvotno izdana. Naše občine so se hotele izjaviti proti temu sklepu sabora, ali veliki župani so že pazili na to, da se je vsaka taka izjava v klici udušila.

Ali kaj je vse to koristilo? Narod je vendar spregledal, da je to le nov davek za občine, ki so se že tako težko s svojimi dohodki vzdrževale. Ali vse nič ne pomaga; od 1. julija se bode začela pobirati ta točarina po vseh občinah. Mesta in neke občine so odkupile to točarino jedenkrat za vselej, ali večji del njih pa to ni storil, in zdaj se razpisuje v najem pobiranje tega davka.

Občine s strahom gledajo v svojo bodočnost. Že dozdej so imele neznatne dohodke od potrošarine, s katero so vzdrževale šole in občinsko poglavarstvo; zdaj pride pa še država, ki bode tudi poleg potrošarine pobirala svojo točarino, tedaj od jedne stvari dva davka. S tem so občinski dohodki,

ki so po prvotnej nagodbeni postavi našim občinam zajamčeni, zmanjšani, in občinska uprava mora pri takih okolišnih nazadovati.

Pa kakšne neugodnosti bodo s pobiranjem te točarine, kajti finančni érar jo bode dal v zakup svojemu najboljšemu najemu, kar pa občina po navadi ne bode mogla biti, ker ne bode mogla že radi prevelikih upravnih stroškov veliko obljubiti, in tako bosta v jednej občini od istih predmetov dva najemnika.

In ker se pri takih priložnostih po navadi znajo židje okoriščevati, bati se je, da se jih bode k nam še več naselilo iz blažene Ogerske, ki nas s tako vrstjo ljudij v obilnej meri oskrbljuje. Jedno zlo rodi drugo. Da so se naši poslanci jednostavno postavili na temelj nagodbene postave, po kateri je hrvatskim občinam takozvana potrošarina pripuščena v lastno porabo, in da ne more nobeden drugi, tedaj tudi država ne, vzeti tega dohodka za-se, ne bi danes naše občine stale pred važnim vprašanjem: biti, ali ne biti; kajti na doklade na direktne davke se ne sme niti misliti, ker so zaostatki samih davkov preogromni.

Tako se tedaj žrtvuje blagostanje naroda radi samega jedinstva z Ogersko, ki nam je že toliko krvavih ran vsekalo. Kaj pomagajo vse vladine naredbe, če pa ni kje kaj vzeti, in če se nánje finančni érar ne ozira.

Le-ti zakupi točarine so prava gospodarska propast naših občin, kajti sedanja potrošarina bode narasla dvakrat tolika, kakor je bila dozdej, pa ni dvoma, da se morajo občinski dohodki zmanjšati.

Ker se bode vsled teh doklad vsaka pijača podražila, bode se je tudi manje stočilo, ter se dohodek tudi na ta način zmanjšal.

Pa vzemite pri tem še elementarne nesreče, posebno filoksero in peronospero, ko ste pri nas že toliko vinogradov pokončali ter jih pokončujete, kako bode mogoče občinam državno točarino izplačevati poleg svoje potrošarine?

Saborska večina je pri razpravi te za našo zemljo tako nepravilne postave glasno ploskala onim govornikom, ki so dokazovali, da bode ta postava za hrvatske občine koristna in dobra; a zasmehovala opozicijo, ki je trdila, da je ta postava o točarini za kraljevino Hrvatsko največja krivica, ker se ž njo naše občine zatirajo. Takrat je bila morda večina tudi prepričana o tem, kar je trdila, saj mnogo o tem ni nobeden njen član razmišljal; ali zdaj pa se nam zdí, da že mnogi člani vladine stranke spregledujejo, kakšno pogačo so spekli hrvatskim občinam, ali vendar niso toliko odvažni, da bi to svoje prepričanje javno izrekli, ali pa da se odločno zavzamejo, kako bi se občine obvarovale škode, ki jim preti od izvršitve te nove postave.

Celó vladini listi nekako molče o tej zadevi, kakor da so tudi oni uvideli nevarni položaj naših občin vsled te nove postave. Tako n. pr. „Narodne Novine“ čisto kratko odgovarjajo „Obzoru“ na njegov oster — deloma zaplenjen — članek v tem pogledu samo na ono točko o najemu te točarine, da ima namreč finančni érar pravico, tak najem

rila je in govorila kakor je mislila. Udal sem se torej v to skelečo ločitev, ki pa k sreči ni dolgo trajala. Ne pretrga se zaradi razločka v mišljenji zveza desetih let. Dne 12. novembra moja žena po več shodih privoli, da bi zopet vkup živela, in bilo je pogojeno, da bova živela v obestranski strpnosti.

Pa treba mi je bilo še pobožno romanje izvršiti. Želel sem zopet videti svojo dobro in sveto botro, katere žrtva in molitve so gotovo med vzroki mojega spreobrnjenja.

Sel sem torej v Lyon, kjer sem se sošel s svojim preljubljenim očetom, prišlim iz Marseilla k tej priliki, vkljub visoki starosti. In 15. novembra sem imel neizrekljivo veselje obnoviti že svoje prvo obhajilo v mali kapeli samostana naše gospe de la Réparation v oddelku sv. Ireneja, prav zraven Fourvières.

Drugi dan sem zopet videl Mongré, blagoslovljeno bivališče najsrečnejših dni otroških let, in po dobroti božje previdnosti sem ondi dobil izvrstnega očeta Samuela, ki je tudi bil na potu; ta je ravno tisti, ki me je pred dvajsetimi leti pripravljaj na prvo sv. obhajilo.

Dne 18. sem bil zopet doma pri ženi in otrocih.

(Koniec sledi.)

razpisati. Ali tega ni zanikal „Obzor“, nego on je samo opozoril, kako se bode pri vsem tem poslu slabo godilo občinam. Po toči ne pomaga nič zvorniti, in naši poslanci bi si bili morali dobro zapomniti prislovico: „Principiis obsta, sero medicina paratur“.

Šolstvo na Slovenskem.

VII.

Govor poslanca dr. viteza Tonklija v državnem zboru dne 30. aprila 1890.

Visoka zbornica! Četudi govorim danes kot generalni govornik k tej stvari, bom sicer skušal svojo nalogo kot tako izvršiti, vendar pa se bodem moral več ali manj omejiti le na zadeve svojih somišljenikov, oziroma na dežele, katere oni zastopajo in potem hočem le s strokovnjaškega stališča omeniti poučevanja na srednjih šolah.

V tem oziru bi zagotavljal in poudarjal, da so učenci na naših srednjih šolah preveč preobloženi. Kajti pred vsem moram konstatovati — in sicer z obžalovanjem — da se morajo učenci večinoma slovenske oziroma italijanske narodnosti na Primorskem, Koroškem, Štajerskem in Kranjskem učiti na srednjih šolah v tujem jeziku. Če pomislimo, da so ljudske šole večinoma, četudi ne povsem, osnovane na podlagi maternega jezika, da se poučujejo otroci v ljudskih šolah v svojem maternem jeziku, da nimajo torej priložnosti, da bi se toliko priučili nemškemu jeziku do takrat, ko stopijo na srednje šole, ker se otroci več ali manj v nemškem jeziku prostovoljno poučujejo, pritrditi mi morate, da so vstopivši v srednje šole preobloženi, ker se poučujejo v vseh predmetih v nemškem jeziku. Vrhu tega ne uče se le navadnih predmetov v tujem jeziku, temveč učiti se morajo takoj na gimnazijah drugi, in sicer latinski jezik.

Učiti se morajo naenkrat tri jezike in ko pridejo v tretji razred srednjih šol, poprijeti se morajo še grščine. Da je na ta način težko učiteljem vspešno poučevati in učencem vspešno učitelje poslušati in učiti se, da so torej tukaj jako velike težave, ker umejo učenci učitelja le malo ali pa nič; lahko se razume, da se doseže na ta način namen pouka le težko ali pa nepovoljno.

Zato si prizadevamo že deset let, da se vendar enkrat tudi na srednjih šolah odstranijo te nenaravne razmere in se postavi pouk na pravo pedagoško pametno podlago, da se namreč poučujejo dijaki v maternem jeziku tudi na srednjih šolah. Le potem bo mogoče, da bodo slušali pouk z vspehom in lahko reševali njim stavljenе naloge.

Nikdar se nismo postavili mi na to stališče, da naj se ne uče učenci ob enem tudi nemškega jezika, baš nasprotno, poudarjali smo vselej, naj se ponudi našim učencem priložnost, da se tudi nemškemu jeziku popolnoma in korenito priučé (Tako je! na desnici) in se jim odpre tudi nadaljno polje nemškega slovstva, kakor skrbimo pri nas na Primorskem, da se priučé slovenski otroci tudi italijanskemu jeziku, ker je tudi italijansko slovstvo posebno kulturnega pomena in jim je odprto zopet slovstveno polje, na katerem se lahko izobražajo.

Nadalje smo poudarjali, da bi se sploh učenci mnogo laže priučili nemškemu jeziku, če bi se postavil pouk na podlago maternega jezika, ne pa, da se učence sili, učiti se vseh predmetov v tem jeziku, katerega še ne razumejo ne. Kajti skušnja uči, da se vsakdo na podlagi temeljito priučenega maternega jezika mnogo laže in koreniteje nauči drugega jezika, ker ni le dovolj, da si pridobi učenec „copiam verborum“ ali zapomni le nekaj besed, temveč treba je umeti duh tujega jezika. To je pa le tedaj mogoče, če se svoj materni jezik dobro pozna, da primerja te ali one izraze, kako se povedó v maternem in kako v drugem, tujem jeziku. Naši učenci so preobloženi, ker so primorani v tujem jeziku učiti se drugih jezikov in vseh predmetov.

Jaz pridem tedaj še enkrat na neko misel, katere sem omenil že lanskega leta pri proračunski razpravi, in sicer, da bi bilo bolje, da bi se v onih deželah, v katerih je več jezikov, poučevalo v grščini le na višjem gimnaziju. Potem bi bil prostor za priučenje drugih jezikov, namreč deželnih — in sicer maternega in drugih — in tudi latinskega. Pri teh jezikih, po mojem mnenju bi bilo treba ostati na nižjem gimnaziju in se ž njimi zadovoljiti.

Jaz trdim še več in pravim, da bi se lahko na višjem gimnaziju dijaki toliko več naučili grščine, kar bi je odpadlo na nižjem. Kajti učenci bi bili

duševno bolj razviti in v jezikovnem oziru bolje pripravljeni; in posebno v naših krajih bi se učenci veliko lažje priučili grškemu jeziku, ker ima veliko sorodnost s slovenskim. To pa ni samo moje mnenje, temveč je tudi nadzornik ljudskih šol tržaške okolice, ki je izvrsten jezikoslovec in je ob enem postavil izvrstno grško slovnico za Italijane, prav na mojem stališču. Ni torej nikakor mogoče, da bi se uravnale v vseh deželah po istem vzgledu.

Treba je pred vsem gledati na to, kar je raznim pokrajinam lastno in kar razne dežele v jezikovnem oziru posebno za-se tirjajo. Potem je še-le mogoče pravo določiti in ukreniti, kar je namenovano. Pri tej priložnosti, ko že govorim o vspehih na srednjih šolah, bi pa vendar rad omenil še neke stvari, ki je posebno velike važnosti.

V mislih imam vzgojevalni način. Bil sem celo vrsto let ud deželnega šolskega sveta in lahko vam povem marsikaj iz lastne izkušnje, saj sem sam po sedanjem načrtu vzgojen. Mnogo profesorjev na naših srednjih šolah ozira se premalo na to, da je treba učence tudi vzgojiti. Ti skrbé samo za svoj predmet in vzgojo učencev prepuščajo učitelju verouka, kar pa gotovo ne zadostuje, ker bi morali prav za prav sodelovati vsi profesorji.

Imel sem profesorja, ki je bil izvrsten jezikoslovec. Ta profesor — žalibog, da je vže umrl — pregledaval je učence koj pri vstopu v tretji razred, ali so snažni, ali imajo očističene čevlje, opominjal jih na snago, učil jih lepega vedenja, kako in v kaki daljavi naj pozdravljajo profesorje in druge ljudi. To je, gospóda moja, potrebno in pospeševalno za vzgojo.

Kaj pa naj rečem, če se profesorji — in to govorim iz svoje lastne izkušnje — toliko zanemarljajo, da so učencem samim v izpodtikljej. Lahko vam povem, da so se učenci nekega gimnazija nad tem izpodtikali, ker niso prišli nekateri profesorji k mrtvaškim sprevedom v črni obleki in s cilindrom, ampak da so se vdeležili te slovesnosti v isti zane-marjeni obleki, katero so imeli v šoli. To ne bi smelo biti, ker vpliva tudi to na vzgojo.

Jaz bi tedaj šolsko upravo opozoril na to, da bi sploh profesorji gledali in skrbeli za vzgojo učencev ter jim polagali na srce, naj se spodobno in olikano obnašajo tudi v življenju.

Gledé na preobloženje dijakov omenjam, da pride to preobloženje samo ob sebi, ker so za vsak predmet posebni učitelji, ker ima vsak učitelj svoj predmet za najvažnejši ter ga smatra za edino zve-ličalnega. Tako se tirja od vsakega učenca vse do pičice. Vendar pa je znana resnica, da niso vsi učenci za vse predmete enako nadarjeni. Nekateri učenci imajo posebno nadarjenost za jezike, drugi za zgodovino, spet drugi za naravoslovje, še drugi pa za računstvo. Da bi imel eden in isti učenec posebno nadarjenost za vse predmete, dogaja se vse-kako redko, in zato bi se morali ozirati profesorji pri razredbi tudi na to. Če kateri učenec v neka-terih predmetih izvrstno napreduje, bi se lahko ž njim, da se mu olajša prestop v višji razred, neko-liko pregledalo. Veliko mojih sošolcev, katerim je šla v matematiki ali jezikih prav trda, postali so izvrstni juristi, drugi pa, katerim je zgodovina de-lala težave, postali so dobri matematiki, zemlje-merci itd. Ko bi pa bili ostro s temi ravnali in jim ovirali napredek, bili bi jih popolnoma ugonobili, dočim sedaj častno zavzemajo svoja mesta. Prosim torej, naj se ozira visoka šolska uprava tudi na to.

Zdaj hočem pa še omeniti naših posebnih želj za vpeljavo enakopravnosti na naših srednjih la-tinskih šolah. Že skozi deset let prosimo vsako leto z vsem naporom, da bi se osnovala v južnih kro-novinah paralelke na gimnazijih s poučevanjem v maternem jeziku. Še le pod prednikom Nj. Vzviše-nosti g. naučnega ministra se je posrečilo, da so dobili v Ljubljani paralelke na spodnjem gimnaziju, dasiravno še te nimajo popolnoma slovenskega po-učevanja, ker se nekateri predmeti še nadalje v nemščini predavajo. Isto preosnovo zahtevamo tudi za gimnazije v Mariboru, Celji, Gorici, Trstu in Paznu.

Gospod naučni minister nas je opomnil, da je preosnova ljubljanskega gimnazija le za poskušnjo; če se poskušnja obnese, ne bode nikake ovire, da se preosnujejo tudi drugi imenovani gimnaziji. In kaj se je zgodilo? Gospod naučni minister je poslal svojega referenta, — ménim, da je isti, ki je tukaj navzoč, — v Ljubljano. Ta je izprašal učence v paralelkah na višjem gimnaziju, in se prepričal, da

so tako trdni v nemščini, da je mogoče nadaljno poučevanje v nemščini.

S tem je bil odstranjen zadnji razlog, ki so ga stavili nasproti našim opravičenim željam. Tirjali smo od Nj. Vzvišenosti to, — i zasebnim i javnim potom, gospóda se gotovo še spominja mojih besed, da bi se že vendar jedenkrat pričela preosnova v paralelkah na omenjenih gimnazijih, ko so ovire že davno odstranjene. Nj. Vzvišenost se je pa vedno, — če ne popolnoma, pa vsaj deloma, — protivno obnašal in odgovarjal, kakor Pythia, tako, da smo ga tako in tako razumeli. (Čujte! na desnici.) Ko-nečno se je vendar odločil, da je tudi v Mariboru vpeljal nekaj jednacega. Vendar so se osnovala mariborske paralelke v nekako pomlajeni meri, ker se le nekateri predmeti slovenski predavajo.

Vprašam po razlogu: Zakaj ni Nj. Vzvišenost uvedla v Mariboru tega, kar se je v Ljubljani po-skušalo? Pametnega, vtemeljnega razloga ne naj-dem. Vprašam nadalje: Zakaj ni Nj. Vzvišenost uvedla tega vzora v Celji? V Celji je več sloven-skih dijakov, kakor v Mariboru. Celjanje prosijo v jednomer, da se jim skaže pravičnost ter uvedejo slovenske paralelke; in tam je pa še druga nepri-ličnost.

Omenil sem že, da so slovenski učenci iz slo-venskih ljudskih šol v nemščini le malo poučeni, ko stopijo v srednje šole. Kaj je potem? Takega učenca spoznajo pri vsprejemnem izpitu za nezre-lega ter ga zavrnejo v pripravljalni razred.

Tu je učitelj, ki ne poučuje, kakor ménim jaz, drugega, nego nemški jezik, računstvo in verouk v nemščini. Vpeljano je torej posebno leto, v katerem se otrokom nekaj v glavo vtepa, in še le potem je mogoč vstop v srednje šole. Vprašam torej: Kako pridemo Slovenci do tega, da mora naša šolska mla-dina izgubiti jedno leto radi pomanjkljive vredbe učilišč? Zakaj nismo Nemcem enakopravni? Za Nemce ni nikakega pripravljavnega razreda. To je pa tudi naravno, da oni, ki so se poučevali v nem-škem jeziku, lahko zadoščajo zahtevam.

To tirjamo tudi mi. Temu se pomaga, če se uvedejo slovenske paralelke. Nj. Vzvišenost je zme-rom pripoznala, da so naše tirjatve v tem oziru opravičene; ne vém pa, iz katerih razlogov se Nj. Vzvišenost brani in obotavlja, da bi paralelke v resnici osnovala. Gospóda naučnega ministra bi je-denkrat rad resno opomnil, naj že opusti jedenkrat te pomisleke, ter ugodí našim željam, opravičenim željam, v popolni meri. (Konec sledi.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 12. junija.

Notranje dežele.

Delegati pri cesarju. Iz zanseljivega vira se poroča: Ko je predsednik avstrijske delegacije knez Czartoryski nagovoril cesarja in omenjal lju-bezni, spoštovanja in hvaležnosti vseh narodov, odobraval so delegati te besede z nenavadno nav-dušenostjo. To je cesarja tako ganilo, da so mu solze stopile v oči.

Češko-nemška sprava. Liberalni listi brez-vestno zavijajo besede, katere je cesar govoril dr. Riegru v Budi, da je namreč sprava državna potreba. Češki listi odločno odgovarjajo liberalcem. Tako piše „Mor. Orlice“: „Češki poslanci ne bodo nikdar zapustili svojega pravnega stališča. Ako se vlada odloči za pravico, bode se sprava posrečila, ako pa ne najde poguma, je sprava pokopana.“

Gibanje med Rusini. V Tarnopolu se je vršil velik shod rusinskih strankarjev. Sklenilo se je, da pošljejo k cesarju deputacijo, katera naj označi cesarju prežalosten položaj rusinskih prebi-valcev. Rusinskim deželnim poslancem so podelili zaupnico in sprejel se je predlog, kateri naj opozarja župane v rusinskih občinah, da se poslužujejo odslej v uradnih zadevah ruščine in ne več poljščine.

Vnanje države.

Srbija. Povodom slavnosti v Šabacu je imel kralj Milan govor, v katerem je omenil, da vidi na obzorji srbske politike črne marogo, katere preté tudi vladarski rodovini Obrenovićev, polno zaupanje pa ima v armado in srbsko vlado. Govoru je sle-dilo splošno odobravanje. Ministerski predsednik Gruić je odgovarjal, da omenjeno vladarsko vprašanje ne živi v narodu.

Balkan. O zadnjem porazu kristijanov v okolici ipeški se je že poročalo listom. Da vidi naše ljudstvo, koliko morajo trpeti kristijanje pred div-jimi Turčini, poročamo to vest natančneje: Dne 10. maja napali so Arnavtje iz Ukča in Sogria več krščanskih vasi v okraji ipeškem, vdrli so v njihova pohištva in si jih meni nič, tebi nič prisvojili. Oblastno so v njih zapovedovali, kakor da so pravi

pravcati posestniki. Na prošnje, vzdihne, solze in jok nesrečnih vaščanov se je vendar ganila brezverska četa toliko, da je dovolila vaščanom ostati v nji-hovih hišah. Tako so živeli nesrečniki več dni z nadležnimi gosti pod eno streho, a kmalu so se prepričali, da je manj strašna smrt vsled lakote, kakor tako življenje. Vaščanje so torej sklenili, da popusté vse svoje nepremično imetje Arnavtom ter se preselijo v Srbijo. Roparji so bili tega veseli in so dali štiri mlade ljudi izseljenim vaščanom za spremljevalce. Tako je odpotovalo do 100 kristijanov s 37 konji in 300 ovcami mirno proti Srbiji. Komaj so prišli do meje, že jih napade druga roparska četa Arnavtov. Možje-kristijanje se postavijo roparski druhali v obrambo in začel se je strašen boj. Palo je 80 kristijanov, ostalih 16 je zbežalo z desetimi konji preko meje v Srbijo. — To so izvestno ža-lostne razmere, v katerih morajo živeti jugoslovanski kristijanje z brezvestnimi sosedi. Te strašne krivice vpijejo v nebo za maščevanje.

Bolgartja. Odgovor avstrijskega cesarja na nagovora delegacijskih predsednikov, kakor tudi go-vor Kalnokyjeva sta naredila na uradne kroge bol-garske najboljše vtis. — S tako mirnim in dobro-hotnim sosedom, kakor je Avstrija, se pač lahko živi.

Francija. Francoski listi pišejo zadnje dni mnogo o nekem Borrasu, kateri se je bil baje vde-ležil umora 1887. l. z dvema Španjolcema. Sprva je bil obsojen na smrt, pozneje so premenili z mi-lostjo to kazen v dosmrtno ječo. Še-le čez tri leta so prišli na to, da je bil nesrečni Borrass po krivem obsojen in trpel po nedolžnem kazen. Prefekt avig-nonski je podaril kaznjencu nekaj denarja, da je mogel v Carcassone k svoji družini. Ker je Borrass in njegova družina prišla vsled krivične obsodbe popolnoma na beraško palico, poslal jej je „Figaro“ 1000 frankov in nabira nadalje milodare za nesrečno družino. Ta žalosten dogodek je dal povod poslancu Jožefu Reinachu, da je predložil zbornici načrt o odškodovanji nedolžnih obsojencev. Že več desetletij je vtonilo v večnost, odkar se je sprožila misel za imenovano odškodovanje, a žalibog ostala je le misel. Koliko solz, bede, gorja morajo prebiti nedolžni obsojenci in njihove družine.

Italija. Kakor se poroča iz Rima listom, čuti je v italijanski zbornici glasove, da bi se znižala vojaška službena doba na dve leti. Italijanske finančne razmere so v tesnem položaji. Da bi bili torej manjši troški, predlagali so nekateri državniki, naj se zniža službena doba vojakov. Kakor dobro bi sicer bilo to za državno blagajnico, vendar je bil vojni mi-nister odločno proti imenovanemu nasvetu.

Belgija. Iz Bruselja se poroča dne 10. t. m.: Pri današnjih dopolnilnih volitvah v zbornico so izgubili liberalci v Gentu en sedež. V Gentu so bili izvoljeni zopet konservativci z 500 glasovi večine. Nekateri dosedanjí liberalni poslanci gentski, med njimi župan, niso bili zopet voljeni. V Verviersu so izgubili konservativci en sedež, v Soigniesu, Tournayji in Lüttichu so bili liberalci zopet voljeni. V drugih mestih pa so obdržali konservativci svoje stališče.

Dnevne novice.

(„Katoliško-politično in gospodarsko društvo za Slovence na Koroškem“) priredi prihodnjo ne-deljo dne 15. junija v gostilni „pri Miklavcu“ blizu Žitare Vasi ob 3. uri popoldne drugi shod. Spored: 1. Pozdrav predsednika. 2. Razgovor o pri-hodnjih volitvah za deželni zbor. 3. Po-učen govor o gospodarstvu. K temu važnemu shodu so povabljeni vsi slovenski volilci podjunske do-line, pa tudi od udov vpeljani rodoljubi iz drugih krajev.

(Osebnosti.) Znani isterski rodoljub in od-vetnik dr. Matko Laginja se je stalno namestil v Pulju. — Vodja državne gimnazije v Pulju dr. Fr. Swida je imenovan za člana isterskega deželnega šolskega sveta.

(Letina na Kranjskem) dobro kaže; le v lo-gaškem okraju zopet črv dela škodo. Revščina po deželi pa je velika; ljudje še vedno hodijo prosit pomoči k deželnemu odboru.

(„Obzorov“ vrednik v zaporu.) Zagrebški „Obzor“ od zadnjega petka je bil zaplenjen in sicer zaradi kratke opazke o banovem obnašanju pri spre-vodu sv. Rešnjega Telesa dan. Takoj isti večer so preiskali vredništvo in tiskarno. Ker odgovorni vrednik gosp. Franjo Pečnjak ni hotel imenovati dotičnega poročevalca, so ga zaprli zaradi prestopka po § 300 kazenskega zakona v temno sobo z omrežjem, kjer sta bila že dva zločinca. Še le v torek ga je preiskovalni sodnik pustil iz zapora. To so fakta, ki pojašnjujejo razmere onkraj Sotle.

(Plače finančne straže) so zvišane, in sicer dobi nadzornik 401 gld. 25 kr., višji nadzornik 492 gld. 75 kr., in respicijent 602 gld. 25 kr. na leto. Vsakdo dobi še 60 gld. na leto za obleko, za stano-vanje pa po stopnji 36 gld., 87 gld. 60 kr. in 109 gld. 50 kr. doklade.

(Pri zgradbi kamniške železnice) iščejo podjetniki takoj dvesto delavcev.

(Deželna razstava v Gradcu) bude se začela dne 3. avgusta in bude trajala do dne 4. oktobra. Prišel bude tja tudi presvetli cesar.

(Pomiloščen) je Emerik Gyujto, ki je pri porotnih sodbah v Celji bil obsojen v ječo za tri leta, ker je v dvoboju usmrtil Poglayena iz Mislinja.

(Lepa pridobitev.) Pod tem naslovom poroča „Edinost“, da je na gimnaziji v Pazinu bil za Hrvate hrvatski jezik obligaten predmet. Ta gimnazija pa je, kakor znano, premeščena v Pulj, kjer pa hrvaščina nima prostora. To je torej vspeh boja naših poslancev.

(Izpred porotnega sodišča.) Dne 10. t. m. je bil Miha Grilec z Visokega zaradi posilstva obsojen na 15 mesecev težke ječe, France Bavčar zaradi enakega hudodelstva s 6 glasovi proti 6 oproščen. Pri tretji obravnavi je sedel na zatožni klopi Janez Olip iz Spod. Gorja. Minolo jesen je Olip vsled prepira Primoža Kurija tako udaril s kolom po glavi, da je Kuri neozdravljiv. Dne 26. aprila t. l. pa je prišlo več mladenčev iz Zaspega v neko krčmo v Spod. Gorjah, kjer je bilo zbranih več domačinov, med njimi Olip. Andrej Dobravec je očital Olipu poškodbo Kurija. Vsled tega je Olip domov gredé z nožem sunil Dobravca v ramo in ga težko ranil, Janeza Dornika pa v ramo in roko. Po izreku izvedencev je rana Dobravčeva težko, Dornikova pa lahko telesno poškodovanje. Janez Olip je bil obsojen na tri leta težke ječe, poostrene s postom. — Včeraj so se morali zagovarjati zaradi tatvine Jakob Puntar, Luka Udovič in Janez Godeša. Dne 3. februarija t. l. je sedel v Šebenikarjevi gostilni na Rakeku živinotržec Miha Kraševac ter kazal listino polno denarja. Ko je zadremal in se zopet prebudil, pogrešal je listnice z denarjem. Kraševac trdi, da mu je bilo ukradenih najmanj 1700 gld. Zatoženci so tačas sedeli v gostilni pri sosedni mizi, listino izmaknili in si denar razdelili; Puntar in Godeša sta vzela nekaj nad 500 gld., Udovič pa ostalo. Obsojeni so: Udovič na 5 let težke ječe s postom, Puntar na 15 mesecev s postom, Godeša na 8 mesecev.

(Odbor „Slovenskega pevskega društva“) je v svoji zadnji seji določil, da se bodo glavne pevske vaje za veliki pevski zbor dne 10. avgusta vršile v sledečih krajih: 1. na Krškem za pevce iz Brezice, Krškega in Sevnice; 2. na Laškem za pevce iz Celja, Laškega in bližnjih okrajev; 3. v Šmarji za pevce iz Slatine, Šmarja in Šentjurja; 4. v Mariboru za pevce iz Maribora in okolice; 5. v Ormožu za pevce iz Ljutomer, Ormoža in Ptuja. — Glavne vaje, koje bude vodil društveni kapelnik, se začno 17. julija; dan vaje v določenih krajih se bude pravočasno naznanil. Koncertne pesmi naj se torej do omenjenega časa naučé kolikor mogoče popolnoma, tako, da bodo že te vaje pokazale, da bude petje izborna, vspeh koncerta sijajen.

(Vipavska čitalnica) bo prihodnjo nedeljo dne 15. t. m. ob 7. uri zvečer v svojih prostorih imela izredni občni zbor. Ker se posebna vabila ne bodo razpošiljala, zato odbor tem potom najuljudneje vabi vse p. n. gg. ude k obilni vdeležbi.

(Vabilo.) Litijsko pevsko društvo v zvezi s šmartinskim pevskim zborom vabi vsa „slovenska pevska društva“ k bratovskemu sodelovanju pri Ravnikarjevi svečanosti, ki bude dne 13. julija t. l. na Vačah. Skupna vaja bude pred mašo v šoli na Vačah. Pri sv. maši se bude pela Nédvedova „Slava Stvarniku“ in Foersterjeva „Spevajte Bogu“. Pred govorom g. notarja in dež. poslanca

Luka Svetca se poje Jenkova „Molitev“, in po govoru pa Fran Gerbičev „Slovanski Brod“ in K. Bendl-nov „Svoji k svojim“. Pri banketu nastopajo pojedini pevski zbori vsak za-se ter pojó poljubne pesmi. Litijsko pevsko društvo sekiric (not) za zgoraj omenjene pesmi (za oficijelni del) zvnanjim pevskim zborom ne more pošiljati, ker jih nema — in ker smo tudi prepričani, da jih ima slehrno pevsko društvo v svoji zbirki. — Bratje pevci! Združimo se ter pokažimo svetu, da umemo tudi mi visoko ceniti velike zasluge za razvoj našega milega maternege jezika, ki si jih je stekel slavni tržaškoposki škof Ravnikar! Torej k obilni vdeležbi še jedenkrat vabimo vse slovenske pevce.

(Družbi sv. Cirila in Metoda) je doposlala te dni notarska činóvnica, gospica L. Roblek-ova, mnogo slovenskih knjig raznovrstne poučne vsebine. — Čast in zahvala častiti domoljubki! — Morda, a ne upamo si soditi, je gospica darovateljica s tem izgladnim činom hotela biti budilka somišljenkam na okrog?

(Statistika odvetnikov.) V Avstriji je bilo pričetkom l. 1890. vkupe 3007 odvetnikov ali advokatov, in sicer: Na Nižje-Avstrijskem 837, Gorenje-Avstrijskem 79, Solnograškem 20, Češkem 761, Moravskem 260, v Šleziji 60, na Štajerskem 155, Koroškem 30, Kranjskem 21, Tirolskem 46, Predarliskem 14, Tržaškem 95, Goriškem 31, v Galiciji 344, Bukovini 63 in v Dalmaciji 58.

Raznoterosti.

— Nesrečna smrt. Iz Pistyana se poroča: Te dni je divjala tukaj strašna nevihta. Dvajset ljudi iz bližnje vasi Luke je pribežalo pred silno ploho pod veliko drevo. Ko so nesrečniki vedrili pod širovejnim drevesom, vdari strela v drevo in šest vaščanov se zgrudi mrtvih na tla. Ostali so več ali manj poškodovani.

— Okraden birmanec. Dunajski listi poročajo: Stirinajstletni učenec Edvard Nesbeda je dobil zadnje dni pri birmi lepo srebrno uro in verižico. Nekega dne potem se je šel sprehajati po Pratru. Na sprehodu je zašel v malo bolj zarastene prostore, kjer se mu je pridružil kočijaž Karol Brückner, ki je bil baš brez službe. Brž mu je začel pripovedovati, da gré po konje in voz ter je vabil dečka, naj ga spremlja. In šla sta vkupe. Kar udari kočijaž dečka s pestjo v želodec in zbeži z uro. Dasiravno ga je bil zelo udaril, vendar je bil še toliko pri moči, da je klical na pomaganje. Kmalu je bil zločinec v rokah redarjevih, in izročen deželnemu sodišču.

Telegrami.

Dunaj. 12. junija. Regent Protić in Fazlić sta se pripeljala iz Belgrada.

Budimpešta. 12. junija. Najvišje sodišče je razveljavilo razsodbo o temišvarski loterijski aferi in zaukazalo novo kazensko preiskavo proti ženi Puespocky.

Tuji.

10. junija.

Pri *Stona*: Deutsch, Aufmuth, trgovca, iz Gradca. — Kruspel, Adler, Basch, z Dunaja. — Neuner, Schabula in Genser, iz Celovca. — Feigel iz Prage. — Gerdoutsch iz Sarajeva. — Grünhut iz Zagreba. — Alešovec, slikar, iz Opatije. — Piesen iz Trsta.

Pri *Mattcu*: Abeles, Vogl, Schwarz, Kaiser, Dornig in Vončina z Dunaja. — Obresa, iostar, z Vrhnike. — Koblar, uradnik, iz Reke.

Praga. 11. junija. „Češka Politika“ zatrjuje, da prijatelji dr. Riegra ničesa ne vedó o njegovem odstopu.

Pariz. 11. junija. V St. Etiennu je od 15.000 rudokopov 5000 ustavilo delo.

Moskva. 11. junija. Listi poročajo o velikih škodah v uralskem okraju vsled požarov. Štirideset oseb je mrtvih, 18.000 brez strehe.

Vremensko sporočilo.

Dan	Cas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mil
opazovanja		zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
11	7. u. zjut.	738.3	17.2	sl. sever	jasno	7.50
	2. u. pop.	735.3	18.6	sl. sever	oblačno	dež
	9. u. zveč.	734.8	14.8	sl. jzad.	dež	

Srednja temperatura 16.9° za 1.4° pod normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

12. junija.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	89 gld.	— kr.
Srebrna " 5 1/2 " 100 " 16%	89 " 95	
5% avstr. zlata renta, davka prosta	109 " 80	
Papirna renta, davka prosta	101 " 35	
Akcije avstr.-ogerske banke	966 " —	
Kreditne akcije	305 " 25	
London	117 " 25	
Srebro	— " —	
Francoški napoleonid.	9 " 33	
Cesarski cekini	5 " 55	
Nemške marke	57 " 57 1/2	

Zadruga brivcev in vlasuljarjev ljubljanskih

naznanja slavnemu občinstvu, da bodo pričenshi s 1. junijem brivnice in vlasuljarnice

ob nedeljah in praznikih od 3. ure popoldne zaprte. (12—8)

St. 974.

(3)

Razpis učiteljske službe.

Na slovenski osnovni šoli družbe sv. Cirila in Metoda pri sv. Jakobu v Trstu razpisuje se

III. učiteljsko mesto

z letno plačo **pet (500) sto** forintov.

Služba je nastopiti že v začetku letošnjega šolskega leta.

Podpisano vodstvo sprejema prošnje s potrebnimi spričevali **do 20. junija t. l.**

Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda.

V Ljubljani 1. junija 1890.

OLJNATE BARVE

kositarских pušicah po pol in jeden kilo priporoča najceneje

ADOLF HAUPTMANN,

tovarna oljnatih barv, laka in firneža

semeniško poslopje 6 LJUBLJANA semeniško poslopje 6.